

Iancu Laura

Tétován

Hazafelé még úgy gondoltam,
lámpaoltás után lefordítom
afféle neked kitalált szókkal
magányom.

Tétova leszek és
megpihenek
minden
szónál.

Talán még egy-egy fohászt
is
elejtek
(könnyebb lesz így Istennek is
szemet hunyni napom felett).
És szenteltvizet szórok körbe
(ellene mondok, igen, ellene, te
nem láthatod, mily sok az idegen erre).
Hallom, valahol égi háború lehet,
félreverik
a harangokat. Félre.
Aludj csak. Aludj. Ne várj többre.

Fogságban

Egy asztalnál ülök,
féltekenyen és fájdalommal telve.
Irgalmasság órája lehet,
imádkoznak a rádióban a börtönlakók,
egymással mintha versenyezve.
Lekapcsolom a villanyt,
ki jönne már ide haza?
Anyám vállára támaszkodnék,
az ezer kilométerre. Kijutna
a sóhajból, kijutna minden lépésre.
De ma én is fogoly vagyok.
Sötétben. Fonákra fordították hitem.
Veri az ajtómat a fagy,
nincs senki, aki együtt félne velem.

Kihűlten

Örökösen meghátrál a füst,
mint koldus, aki fél kezet nyújtani.
Magam sem tudom, miként kezd
mindig havazni, ha gondolatban
érted megyek! Kődúton. Senkiföldjén.
Tudom, hogy megölelnél.
Fél percig hallgatnám szíved.
Ennyi az idő. A többi: rettenet.